

Et andet syrisk forslag om at lade en ny kommission undersøge muligheden for oprettelse af en palæstinensisk enhedsstat eller forbundsstat forkastedes med 26 stemmer mod 14, medens 8 landes repræsentanter afholdt sig fra at stemme.

Til grund for den afgørende debat lagdes et af den britiske delegation fremsat resolutionsforslag, der fulgte hovedlinjerne i Bernadottes beretning. Under debatten blev der fra flere sider foreslået ændringer i det britiske forslag, ligesom visse delegationer tog bestemt afstand fra enhver form for godkendelse af »Bernadotteplanen«. Navnlig delegationerne fra Sovjetrusland, Polen og visse sydamerikanske lande var — på samme måde som Israels repræsentant — bestemt imod enhver vedtagelse, der kunne siges at svække eller væsentligt ændre plenarforsamlingens vedtagelse af 29. november 1947. Fra polsk side forelagdes et særligt resolutionsforslag, hvis vedtagelse ville betyde, at plenarforsamlingen til trods for alt, hvad der var hændt siden delingsplanens vedtagelse, bekræftede sit ønske om at se hele denne plan opretholdt i fuld udstrækning.

Sovjetrusland foreslog en øjeblikkelig tilbagetrækning af samtlige fremmede tropper i Palæstina, men forslaget forkastedes.

De Forenede Staters delegation fremsatte en række ændringsforslag, hvis vedtagelse ville betyde, at man opretholdt Bernadottes tanke om en mæglingskommission, men afsvækkede visse bestemmelser i det britiske forslag.

Af disse ændringer var en af de væsentligste, at bestemmelsen om oprettelse af en ny selvstændig arabisk stat i Palæstina måtte betragtes som uigennemførlig, og at størsteparten af den arabiske del af Palæstina derfor burde indlemmes i Transjordanien. Med hensyn til afgrænsningen af Israels område havde grev

Bernadotte antydet, at den væsentligste del af Sydpalæstinas (Negebs) ørkenstrækninger ikke skulle indlemmes i Israels område, men overgå til de arabiske nabolande; på den anden side forudsattes det, at det vestlige Galilæa, der af plenarforsamlingen i 1947 var tænkt som led i den arabiske stat, nu skulle indgå i Israels område.

Det af udvalget vedtagne forslag kom i adskillige henseender til at afvige fra det oprindelige britiske forslag. Navnlig forkastede udvalget de afsnit af det britiske forslag, som betød en godkendelse af Bernadotte-beretningens henstilling om grænseændringer (Negeb og Vest-Galilæa) i den jødiske stats grænser og indlemmelse i Transjordanien af en væsentlig del af det arabiske Palæstina.

Med hensyn til beskyttelsen af de hellege steder og Jerusalemets styre blev det britiske forslag, der fulgte Bernadottes opfattelse, dog i det væsentlige godkendt.

Resolutionsforslaget som helhed blev vedtaget med 25 stemmer (deriblandt alle de nordiske lande) mod 21, medens 9 afholdt sig fra at stemme.

For at 1. udvalgs resolutionsforslag kunne vedtages af plenarforsamlingen, krævedes imidlertid i henhold til pagtens bestemmelser to trediedels flertal, og det var derfor nødvendigt at bringe nogle af de stater, der i udvalget havde stemt nej, til i plenarforsamlingen at afholde sig fra at stemme, eller få nogle af de lande, som havde afholdt sig fra stemmeafgivning, til at stemme for resolutionsforslaget.

Ved underhåndsforhandlinger, hvori navnlig De Forenede Staters delegation spillede en aktiv rolle, lykkedes det inden afstemningen at få givet resolutionen en sådan form, at den kunne samle det fornødne flertal. Resolutionen vedtoges den 11. december med 35 stemmer, deriblandt de nordiske landes. Teksten gengives som bilag 8.